

„Ja, det er jo muligt — naturligvis. Men du kan tænke dig, hvor underlig bevæget jeg blev ved saadan ganske uventet at se Mo'ers Haandskrift paa det første Blad. Inde i Bogen laa der et Mærke . . . rimeligvis paa det Sted, hvor hun sidst havde læst i den. Og dør gav jeg mig saa ogsaa til at læse. For det er saa underligt med Mo'er. Det er nu hændet mig saa ofte i mit Liv, at naar jeg syntes, at Alt blev mørkt og uvejsomt omkring mig, eller naar jeg saadan rigtig trængte til en Bekræftelse paa min Tro og mit Haab . . . saa har Mo'er paa en eller anden Maade givet mig et Vink, rakt mig en hjælpende, trøstende eller vejledende Haand fra den anden Side af Graven. Saadan ogsaa nu. I Nat, da jeg laa og ikke kunde falde i Søvn — —“

„Kunde du nu igen ikke sove, Emanuel?“ spurgte Søsteren og betragtede ham atter med et bekymret forskende Blik.

„Aa, det har ingenting at sige. Det var vel Rejsen, tænker jeg, og den ny Seng maaske. Men, som sagt . . . som jeg laa dør og hørte paa Regnen og Blæsten og Hanernes Midnatsgalen . . . paa alle disse kære, kendte Lyd, som jeg nu ikke har hørt, siden jeg forlod Vejlby Præstegaard og Hansine, — saa vaktet der hos mig saa mange